

της πνευματικής ζωής του Έθνους μας, Κορυφή, Ψυχή, Ροή, οδηγούμενοι από τους φωτισμένους άνωτερους παιδαγωγούς του Υπουργείου της Παιδείας, Γληνό, Δελαμούζο, Τριανταφυλλίδη.

Εμείς οι αίσθανόμενοι αληθινή αγάπη για την παιδική ψυχή και διατρέχοντες το έλεύθερο της ξαύλου στη σύγχρονη ζωή.

— Μαζεμένοι σήμερα εδώ σε κοινό εκπαιδευτικό Συνέδριο για την ατομική μας μόρφωση και το συμφέρο του παιδιού και της πατρίδας μας, τολμούμε να υποβάλουμε μ' ειλάβεια στο Σεβαστό Υπουργείο τα έπομένα :

1) Εύχαριστούμε θερμά για όλη την πνευματική και ήθικη συνδρομή του Υπουργείου προς τους δημοδιδασκάλους του Κράτους κατ' τη φροντίδα που έδειξε και δείχνει για την πνευματική και ήθικη ανύψωση του κλάδου μας.

2) Παρακαλούμε να εξακολουθήσει τη μέριμνά του αυτή με την ίδια στοργή, μέχρις ότου ολότελα αποκατασταθί ως του αξίζει ο κλάδος μας. Για το σκοπό τουτο : α') να μās βοηθήσει με όποια μέσα γνωρίζει (συνέδρια, διδασκαλίες, βιβλία, περιοδικά κτλ.), στην πλατύτερη μόρφωσή μας, β') να μεριμνή πάντοτε για την αξιοπρεπή κοινωνική παράστασή μας.

3) Να εξακολουθήσει με απόφαση, έως ότου έντελώς αποτελειώση τη γλωσσική μεταρρύθμιση, σύμφωνα με τις οδηγίες των μεγάλων διδασκάλων, α') στη γραμματική ομοιομορφία των τύπων της Δημοτικής, β') στην απλοποίηση της ορθογραφίας (κατάληξη, ύποταχτική, τονισμός, διπλά σύμφωνα κτλ.)

4) Να εισαγάγη σύντομα τη γλωσσική μεταρρύθμιση σ' ολόκληρο το Δημοτικό Σχολείο καθώς και σ' όλη τη Μέση Εκπαίδευση για να μην επέρχεται με τ' ανομοιόμορφα και παλιά διδακτικά συστήματα σύγχυση και άναστάωση στην πνευματική εξέλιξη του παιδικού μυαλού κατ' της αδιαμόρφωτης άκόμης ψυχής του.

Οι Δημοδιδάσκαλοι Χίου, ενώνοντας σήμερα τη μικρή φωνή τους μαζί με τόσους άλλους συναδέλφους τους, που πρωτότερα τους ευχρήτηκαν τα ίδια πράγματα, ελπίζουν πως θα βοηθούν στην ευχάριστη θέση πολύ σύντομα να εργασθούν κάτω από ένα ξεσκαλωμένο ολότελα κ' ελεύθερο πνευματικό σύστημα, που τυχαίνει να συμπίσει με τη σημερινή μεγάλη και θαυμαστή αποκατάσταση της Φυλής μας.

Χίος 28 Ιουνίου 1920

ΟΙ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΧΙΟΥ
(Ακολουθούν 162 υπογραφές)

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Με δάκρυα αποκοιμήθηκες, παιδούλα μου, κ' η θλίψη μάταια πασιζεί το γλυκό χαμόγελο να κρύψει, που απ' τους θυτούς χυσιόγειρου ξεφεύγοντας προ-

(βάλλει.

σάν ήλιος χειμωνιάτικος στερνά από άνεμοζάλη. Φεύγεις; και φεύγει μου η χαρά, ξανδόχλωμο άγγελούδι κι όμως τη θεία γαλήνη σου καμιάς ως μη θολώνει. μόν' το πανί της δάρκας σου το άγέρι όταν φουσκώνει. ως κλαίει σιγά τον πόνο μου, που τώρα λέω τραγούδι. Στο νιοκαμμένο μνήμα σου χαράς βαθύ μεθήσι θαρρείς η φύση ξεκόρησε. Τα κρύνα έχουν άνθισει, κάθε κλαράκι και πουλί με ταίρι, μα παρέκει' σά φάντασμα της σφοδράς ή δόλια ή μάνα στέκει.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ

ALFRED LORD TENNYSON

ΣΠΑΖΕ ΣΠΑΖΕ ΣΠΑΖΕ.

Σπάζε, σπάζε, σπάζε,

ω θάλασσα στις πέτρες σου τις κρύες και σταχτερές !
Πώς ήθελα κ' η γλώσσα μου να μπόρει να τις πει
τις σκέψεις που μέσα μου μνησύνε ανατολές.

Πηγάδι έσύ για του ψαρά το χαρωπό παιδί,
που με την άδερφούλα του παίζει το παιχνιδάκι του !
Πηγάδι έσύ για τ' άφοβο νευτήπουλο που τώρα εκεί,
στο λιμανάκι τραγουδάει μέσα στο καραβάκι του !

Και τα καράβια προχωρούν στού κόρφου κεί τα βάθη.
ν' άράξουν στο λιμάνι τους κάτω απ' το βουνάλακι.
Μα άλιμονο στο γγίξιμον ένω χεριού που χάθη,
και σ' όν άχό μιανής φρονής από ήρεμο χειλάκι !

Σπάζε, σπάζε, σπάζε,

ω θάλασσα, στών βράχων σου τα πόδια ! Μά, ωμένα.
η χάρη η τρυφερότατη μιας πεθαμένης μέρας,
δὲ θα ξαναγυρίσει πιά ποτέ πίσω σὲ μένα.

Μεταφρ. ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

Του φίλου Γ. ΦΤΕΡΗ

I

Τραγούδι πάντα πρόσχαρο, μέσ' στον καινούριο Άπριλ
Δὲ θάνταμώνει ο ήχος σου τα νέα κλωνιά σά χάδι.
Μήτε ως πνοή που άφίνουμε, σπαίνοντας, οι γούλοι
Μια ανατριχίλα να σκορπῶ στο ειρηνεμένο βραδι.

Γύρω μιάς άνοιξης χαρά κι αν όλα προοδίζουν,
Κρυφός καμιάς μου όπου ξυπνά σανάπο μαύρο μνήμα:
Τα πεθαμένα φύλλα σου, φθινόπωρο, που τρίζουν,
Κάθε φορά στ' απόξενο κ' ερημικό μου βήμα.

II

Τη νοσταλγία τάπομακρου λησμονημένου άκρογιαλιού
Μου έφερες πάλι, ξέφυρε της εαρινής έσπερας,
Και να πλανέσεις προσπαθείς το μαύρο λογισμό μου
(άλλου,

Προς τ' άφταστο, όχι ως άλλοτε, νησάκι της Χιμαίρας.

Ίσκιος φευγάτος, έσπερινοί, σε κάπιο νέο μου γυρισμό
Μόνο τον άγριο το Βορρή άάχω συντρόφι πλάνο,
Πέρα στη κρηνη άκρογιαλιά να μου ταιριάσει τόνκαμη
Στης πικραμένης θάλασσας το μάταιο θρήνο άπάνω...

III

Πάντα λοιπόν χιμαίρικά τα ώρα κι όνειρεμένα,
Τα πιο ακριβά και πιο διαβατικά,
Και μόνο η έγνοια μου η πικρή, στα τόσα υποσχέμένα,
Τη θύρα νάρχεται να κρούει πιστά και στοργικά...

Μα όμως η Μοίρα μου, αν φτωχή, πόσο με σῶς ταιριά-
'Ω δέντρα άνεμοφιλήτα, γοερά, (ζει,
Που έγνοια η καμιάς μικρότερης ποτέ δὲ σῶς τρομά-
(ζει,

Κι ορθώνετε υπερήφανα στο θρίαμβο του Βορρά !

ΑΚΡΙΤΑΣ